

Predikan i Kindaholms församling 2016 av Tobias Bäckström

1 sönd. efter trefaldighet

”Vårt dop”

2 Mos 14:21-22

Titus 3:4-8

Joh 1:29-34

Ps: 751, 386, 399, 69

I fredags döptes prins Oscar och därmed blev han en del av den svenska successionsordningen. Enligt svenska lag måste nämligen kungen och hans efterkommande vara döpta om de vill få en möjlighet att bestiga tronen en dag. Detta är kanske den sista resten av det svenska enhetsamhället, där principen gällde *en* kung, *ett* folk och *en* religion.

Vi kan nostalgiskt blicka tillbaks på det här, och kanske är det därför som intresset har ökat för kungahuset och dess dop och bröllop med mera, man drömmer tillbaks till den tid som var.

Men när Oscar döptes hände något viktigare än att han en dag eventuellt kan bli svensk kung. Han döptes in i ett folk och då tänker jag inte på det *svenska* folket. Genom dopet har vi alla blivit upptagna i ett folk, Guds folk. Det är ett folk som spränger alla jordiska nationer och gränser, som det står om i Uppenbarelseboken om *människor från alla länder och stammar och språk och folk* som kommer ingå i den vitklädda skaran. Där kommer vi alla stå med i våra dopdräkter.

Jag har träffat personer som helt saknat medborgarskap i en jordisk nation, de har inget pass och har egentligen inget land som de kan räkna som sitt. Men det finns ändå ett rike dit även de skulle kunna ingå, där alla är välkomna att bli medborgare.

Det är inget ovanligt med olika typer av religiösa vattenceremonier. På Jesus tid fanns det olika slags dop, vi läste om Johannes döparen i evangeliet som också praktiserade dop. Han var inte ensam om det. Man kunde döpas för att tillhöra en viss rabbin.

Men det kristna dopet är mycket mer än en vattenceremoni. Det första kristna dopet skedde inte förrän efter Jesus uppståndelse. Förra söndagens evangelietext handlade om dopbefallningen: det sista Jesus gör i Matteusevangeliet är att befalla lärjungarna att gå ut och göra alla folk till lärjungar och döpa dem ”i Faderns, Sonens och den Helige Andes namn.” Vi döps till den treenige Guden, vi förenas med Kristus och hans död och uppståndelse. När vi är döpta får vi tillämpa hans död på oss, när han tog på sig våra synder på korset så blev detta giltigt för oss, genom dopet. Och när han uppstod blir det ett löfte att samma sak kommer ske med oss, genom dopet.

Det händer alltså något verkligt vid dopet. Det är inte bara en gullig ceremoni för att välkomna ett barn till världen. Dopet behövs. Naturligtvis hade Gud kunnat frälsa oss dopet förutan om han velat. Och Gud gör ju undantag, rövaren på korset blev aldrig döpt men fick ändå löfte om Jesus att vara med honom i paradiset. Gud är inte bunden av sina egna

befallningar, och så får vi också tänka om odöpta barn som dör innan ett dop hans med. Gud är fri att frälsa vem han vill.

Men *för oss* är dopet ett sakrament och ett nådemedel. Dopet i förening med tron frälser oss. Vi kan inte välja bort dopet och tänka att det räcker enbart med tro. Vi människor är inte bara intellekt, vi är inte rent andliga varelser. Vi består av ande, själ och kropp och därför har Gud gett oss sakrament som involverar det materiella, vår kroppslighet också. *Vattnet* i dopet och *brödet och vinet* i nattvarden.

Dopet kombinerar alltså den andliga och det materiella. När ett barn döps sker det två dop: ett i vatten som alla kan se, och ett med helig Ande som är osynligt. Som Johannes döparen sa: *"jag döper med vatten, men han är den som döper med helig Ande"*. Jesus ger oss den helige Ande som gåva i dopet.

Dopet är både en punkt och en linje. Det inträffade vid ett tillfälle, för de flesta av oss när vi var barn. Men det är inte en händelse som efter att det skett kan arkiveras och ställas undan i något skåp. Det fortsätter att vara aktuellt hela livet.

När man emigrerar till ett nytt land så är även det en engångshändelse. Men denna händelse får effekter resten av livet. Man lever sitt vardagliga liv som innan, *men i ett nytt land*. Man lär sig ett nytt språk och lär känna nya människor. Allt man gör i fortsättningen är en konsekvens av *denna enda händelse* när man en gång flyttade.

På samma sätt är det med dopet, det är en engångshändelse som är giltig resten av livet.

Det är därför viktigt att vi bara döper en gång. Skulle vi börja med omdop vore det att tvivla på Gud och på dopet. Det är som att tänka att det kanske inte fungerade, vi får testa en gång till. Och det hänger inte på prästen och hans tro. Prästen döper bara med vatten, och det kan han göra även om han själv tvivlar på det han gör. Men Jesus döper med helig Ande.

Och det är därför vi också döper barn, små barn som inte själva har någon medveten tro. Det är ju Gud som handlar i dopet, det är på riktigt, något verkligt inträffar. När en familj emigrerar till ett nytt land, tar man med sig barnen, även små barn. Det är därför inget konstigt att föräldrar vill ha med sig sina barn in i Guds rike redan när de är små.

Det betyder inte att man inte kan halka ur dopets nåd. Det är dopet i *förening* med tron som frälser oss. Dopet handlar om att Gud tar upp barnet i sin famn, sen väntar han på svar från oss. Precis som man kan lämna ett land man flyttat till kan man också lämna dopets verkande nåd. Dopet är som sagt både en punkt och en linje. Vi behöver fortsätta att leva i vårt dop, hela livet.

Vi tillämnar inte omdop, men vi kan behöva påminnas om vårt dop. Konfirmationen är egentligen en stor påminnelse om dopet. Och på påsknatten har kyrkan i alla tider firat mässa med dopförnyelse. Vi kan behöva sådana här påminnelser om det stor som hände en gång.

Johannes pekade ut Jesus. Han pekade ut den i vars namn vi döps. På den som döps i Jesu namn tecknas korsets tecken som en försäkran att det Jesus gjorde verkligen gäller. Vi döps till Kristus, till att leva ett liv i hans efterföljd, och till hjälp att leva ett sådant liv har vi den helige Ande som vi fick del av i vårt dop.